

TOMÍK

Časopis turistických oddílů mládeže

2026

LEDEN 2026

Přechod Beskyd

Za čtvrté místo v Hořcové výzvě 2025 si naše děti vybraly přechod Beskyd. Netušili jsme, jak náročné to vše bude. Chtěli jsme, aby akce proběhla ještě letos, v aktuálním roce výzvy.

Dostali jsme kontakt na Zbyňka Báču, ostršíleného horala a znalce tamních poměrů. Ten nás propojil s Martinem Stillerelem, správcem chaty Prašivá. Podařilo se nám domluvit termín akce na podzimní prázdniny a přechod přes chaty Prašivá, Kamenitý, kterou nám později změnili na horský hotel Kozubová, až na chatu Skalka. Tam jsme naše putování ukončili. V týmu jsme měli malé děti – nejmladší Aniče bylo sedm let. Nejstaršímu, což jsem byl já, bylo šedesát, navíc jsem šel s čerstvě železným kolenem.

Vlakem jsme dojeli na zastávku Dobratice – Vojkovice. České dráhy neměly patrně svůj den. V Ostravanu byly tak pomíchány místenkové vozy, že jsme naše místa obsadili až za Kolínem. Prvním cílem byla chata Prašivá, samozřejmě na kopci, ale bylo krásně slunečno a podzimní barvy byly úchvatné.

Ještě jsme stihli otevřený dřevěný kostelík svatého Antonína Paduánského na Prašivě. Pravá horská chata, milý personál, vynikající jídlo a večerní posezení navodilo příjemné pocity.

Druhý den nás čekalo skoro dvacet kilometrů hřebenové túry. Hřebenová se jí říká proto, že vede po hřebenech. Že ty hřebeny jdou nahoru a zase dolů, se nikde nepraví. Počasí nám přálo, ale i tak jsme na Kozubovou dorazili skoro za tmy.

Cestou jsme přecházeli přes vrch Ropice, kde jsme míjeli sochu slovanského boha Peruna. Možná jsme ho nějak urazili básničkami či co, prostě následující den nám ukázal odvrácenou tvář Beskyd.

Kozubová je poměrně novým horským hotelem v těsné blízkosti stejnojmenné rozhledny s kostelíkem. Večer jsme měli k dispozici pěknou společenskou místnost. Ráno, po snídani, nám ochotně zapůjčili klíče od rozhledny v recepci hotelu.

Čekala nás trasa z Kozubové na Skalku. Museli jsme hned na začátku cesty uvolnit cestu, když ovčáci hnali dolů do údolí

tří sta ovcí. To byl taky zážitek. I kvůli počasí jsme pozměnili trasu, ne po hřebenech, ale údolím přes vísku Dolní Lomná. Celou cestu foukal ledový vítr a dost přišlo. Pro mlhu nebylo vůbec nic vidět. Jeden člen výpravy si navíc zvrtnul kotník. Pan správce pro nás ochotně dojel dolů do Lomné a odvezl nahoru na chatu Skalka.

Na Skalce byli opět všichni velmi vstřícní a ochotní. Jsou zde skvěle zařízení na psí počasí. Na chodbách jsou sušáky bot i pláštěnek. A nic není problém. Třeba teplá polévka pro všechny, byť nebyla předem objednaná.

Poslední den nás čekal už jen sestup ze Skalky do údolí, do Jablunkova a potom do Návsi, odkud jsme jeli přímým vlakem do Prahy.

Výpravu hodnotím jako výjimečnou a úspěšnou. Zvládli jsme skoro padesát kilometrů a nastoupali 1.620 metrů nahoru a sestoupali 1.420 metrů dolů. Měli jsme štěstí na samé příjemné lidi. Všichni správci či provozní byli na chatách velmi ochotní a vstřícní. Vše jsme zaplatili jedinou fakturou. Budete-li uvažovat o podobné výpravě, určitě se obraťte na Zbyňka Báču a na Martina Stillera. Zasloužili se o to, že vše vyšlo a klaplo na jedničku.

*Travislav Florián-Hroch,
TOM Klub lesní moudrosti,
Roudnice nad Labem*

